

*Дяволската
лејди*

Джоана Шуп

Превод от англиски Елка Виденова

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Lady Hellion*

Copyright © 2015 Joanna Shupe

All rights reserved

Превод Елка Виденова

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2086-7

Пета глава

– Изиграхте ме – обвини я той.

– Така е – съгласи се с готовност Софи, пружинирайки на пръсти. Въодушевлението от победата препускате във вените ѝ.

– Помислих, че наистина нещо е влязло в ботуша ви – продължи Куинт нещастно като капризно дете.

– За разлика от вас, аз не съм обвързана с джентълменски принципи. Мога да се бия колкото нечестно поискам. И ето че загубихте – тя се ухили насреща му. – Не очаквайте да ви се извиня.

Куинт присви очи.

– Хич не си поплювате, когато си наумите нещо. Никога ли не се отклонявате от предназначения път?

– Не и ако зависи от мен. Признайте, цушите се само защото не успяхте да прозрете гениалния ми план.

– Гениален план? – изсумтя Куинт. – Камъче в обувката?

– Но свърши работа, нали?

Куинт изпухтя раздражено.

Софи се разсмя и посегна към наметалото си. Време беше да се прибере, преди близките ѝ да усетят отсъст-

вието ѝ. Освен това ѝ бе трудно да разсъждава трезво в присъствието на Куинт, потен и с раздърпани дрехи. Ризата му бе се измъкнала и разкриваше гола плът с тъмни, влажни и къдрави косми. Гледката бе възхитително непристойна и интимна и всяка част от тялото ѝ тръпнеше.

За малко не я целуна. За миг, когато я прихвана за кръста, Софи усети как между тях се надига нещо могъщо. Желаше го така силно, та чак се изплаши.

Грабна наметалото, обърна се към него и се покашля.

– Куинт, искам да ви се извиня за миналата вечер. Не биваше да стрелям така неочаквано, редно бе поне да попитам.

Куинт направи физиономия.

– Реагирах прекалено остро и моля за извинение. Не съм чувал изстрел от онзи път и... – той млъкна.

– И какво?

– Нищо. Стреснах се, това е всичко.

Стреснат? Та нали го видя през откренатата врата. Имаше такъв вид, сякаш е получил апоплектичен удар.

– Онази вечер проявихте изключителна смелост – рече тя, – като се опитахте да спрете нападателя на Маги.

– Глупаво беше от моя страна. Прибързано. Ако бях проявил по-голяма съобразителност, щях поне да грабна някакво оръжие.

– Нямаше как да знаете...

Куинт вдигна ръка да я прекъсне и килна глава.

Софи го изчака да каже нещо, но когато мълчанието продължи, попита:

– Какво има?

Куинт се обърна към нея със сериозно изражение. Мили Боже, тези прекрасни, плътни устни. Софи неволно впи поглед в устата му.

– Не чухте ли? – прошепна той.

– Не. Какво да чуя?

Той свъси вежди.

– Трошене на стъкло. Вероятно прозорец – той ѝ направи знак да го последва. – Елате. Трябва да проверя какво става.

Софи разпери длани, сякаш да го спре.

– Ами ако някой ме види? Струва ми се по-благо-
зумно да остана тук.

Куинт въздъхна.

– Първо, знам, че ще побегнете в момента, в който ви обърна гръб, а тъй като е възможно в къщата да има чужд човек, бих предпочел да сте пред очите ми. Второ, ако действително има опасност, ще е по-добре да сте с мен, отколкото сама тук.

– Глупости. Най-вероятно е мишка.

– В къщата няма мишки, поне не толкова едри, та да строшат стъкло. – Той вдигна рапирата и махна предпазителя. – Помислете логично, Софи. Правете каквото ви казвам, за да не губим ценно време в спор, който и без това ще спечеля.

Слушала бе Куинт да спори и знаеше, че е блестящ. А и двамата бяха наясно, че не става дума за мишка. Тя неохотно вдигна другата рапира. Куинт вече беше на вратата и се наложи да побърза, за да го настигне. Неочаквано той замръзна на място и тя едва не се блъсна в гърба му.

– Тихо – прошепна той през рамо.

Пристъпи тихомълком в коридора и Софи го последва, като гледаше да върви плътно зад него. Къщата тънеше в тишина, а килимът заглушаваше стъпките им, докато напредваха към стълбите. Обстановката, отбеляза мимоходом Софи, клонеше към аскетичното. Мебелите и килимите бяха в отлично състояние, но атмосферата бе лишена от живот. Липсваха цветя, които да я освежат. Не

се виждаха нито семейни портрети, нито картини, а кабинетът май бе единствената стая, която се използваше. Плътни калъфи покриваха мебелите, сякаш Куинт бе се настанил тук временно и всеки момент се канеше да се премести другаде.

В подножието на стълбите той спря и се ослуша. Тя изчака на първото стъпало, макар да се чувстваше нелепо. Вероятността някой да е проникнал в къщата бе...

Някъде в задната част на къщата изскърца дъска и Софи затаи дъх. Може би някой от слугите още беше буден. Вдигнал рапира, Куинт тръгна към звука. Преди да направят и дузина стъпки, от кабинета му изникна сянка и се измъкна в коридора. Мъж. Увит бе с кафяво наметало със спусната над челото качулка. Сянката се обърна към тях и застина, а Софи видя, че мъжът носи черна маска като на крайпътен разбойник.

– Стой! – викна Куинт на мъжа и се втурна към кабинета.

Ала в същия миг злосторникът побягна. Хукна към трапезарията, която, както Софи знаеше, водеше към верандата. Куинт се спусна след него, а Софи го следваше по петите. Беше по-бърз от нея, макар тя да се стараеше да не изостава. Завиха зад ъгъла и видяха как непознатият отваря френските прозорци и изскача навън. Куинт рязко спря на прага и тя го чу да изругава глухо.

– Защо спряхте? – викна тя. – Настигнете го!

В следващия миг забеляза, че Куинт стои неподвижен като статуя, а лицето му е изкривено от гняв и болка.

– Какво има? Прилоша ли ви?

– Не – сопна се той.

– Тогава защо го оставяте да избяга?

Куинт не отговори, стиснал устни.

Объркана, но обзета от решимост, Софи хукна към ве-

рандата.

– Тогава аз ще го догоня!

Куинт запна. Софи прекоси верандата с бърза, твърда крачка като някоя развилняла се валкирия. И през ум не беше му минало, че ще се втурне сама да преследва непознатия. Нима напълно е лишена от здрав разум? Който и да е този мъж, със сигурност не желае да бъде разкрит, което значи, че би я наранил, без да се замисли. Исусе, наистина може да я наранят. Да я убият.

„За бога, човече – рече си. – Тръгвай.“ Софи рискуваше живота си заради проклетия му страх. Що за мъж се страхува да напусне къщата си? „Действай“ – нареди мозъкът му.

Пое си дълбоко въздух и стъпи върху първата каменна плоча извън трапезарията. Но преди да успее да направи втората крачка, сърцето му се препъна и тялото му плувна в студена пот. Не, не сега. Олюля се, решен да не се предава, и се вкопчи в рамката на прозореца. С усилие направи следващата крачка. „Съсредоточи се. Правил си го хиляди пъти.“ Хладен ветрец облъхна кожата му – неприятно напомняне, че вече е наполовина вън, – и в този миг пред очите му избухнаха искри. Заля го паника, хилядократно по-силна, и в отчаянието си той се хвърли назад към безопасността на къщата.

Превит на две, опря ръце о коленете, съвсем запъхтян. Връхлетя го чувство на срам и вина. Не може да го направи, не може да излезе навън, независимо колко важно е да я последва. Така ли ще премине остатъкът от живота му? Изцяло под властта на безпричинен страх и неконтролируеми физически реакции? В такъв случай ще е по-добре да си тегли куршума още сега.

Кръвта му кипна от гняв, остър и непримирим. Гняв към себе си, към Софи, към онзи, който бе посмял да се

промъкне в къщата му. А и къде е проклетата прислуга? Той пристъпи с тежка крачка към звънеца и едва не го изтръгна от стената.

Когато най-послед се появи задъхан лакей, Куинт чакаше край вратата към верандата.

– Позвънихте, милорд.

– В къщата нахлу непознат. Избяга в градината и вероятно ще опита да се измъкне през задната уличка. Вземете тази рапира – той посочи към пода – и се погрижете да се махне. Внимавайте да не го предизвикате на битка. Не си струва да рискувате живота си. – После добави през рамо. – Когато приключите, погрижете се лейди София да се прибере безпрепятствено у дома. След това ми докладвайте в кабинета.

– Разбира се, Ваше благородие – отвърна младежът и вдигна рапирата.

Куинт се оттегли в кабинета. Единствената стая в къщата, в която се чувстваше добре. Единствената, в която прекарваше дните си. И единствената, в която бе проникнал разбойникът. Какво ли е търсил?

Писалището бе разположено в единия край на библиотеката, чиито стари, познати томове му бяха по-скъпи от любовница. Бе ги чел до последния, много от тях дори повече от веднъж, и именно между тези четири стени бе открил страстта си към знанието. Макар родителите му да наемаха най-добрите частни учители, Куинт предпочиташе да учи сам. На двегодишна възраст вече четеше, а преди да навърши осем, говореше свободно четири езика – резултат от дълги часове над книгите.

Баща му почина, когато Куинт бе на шест. Момчето умоляваше майка си да не го изпраща в пансион, да го задържи при себе си и в продължение на няколко години тя му позволи да остане при нея. Но когато навърши де-

сет, отказа да слуша повече аргументите му и го изпрати в „Итън“.

Училището се оказа истински кошмар, особено през първите години. Абсурдно лесните уроци го отегчаваха, а съучениците му се подиграваха, задето задаваше въпроси в часовете. Бяха безмилостни към него, както в класната стая, така и извън нея, макар да правеше всичко възможно да не им обръща внимание. Да страни от всички. В крайна сметка бяха го пратили на училище, за да учи, а не да създава приятелства. И макар физически да бе в състояние да отвърне на нападките, защо да пада до тяхното ниво и да прибегва до подобно примитивно поведение?

Всичко се промени един ден, когато четирима по-големи ученици заключиха вратата на спалнята и го оставиха по бельо на студа. Беше средата на януари, ужасно студено, и босите му крака бяха започнали да посиняват, когато две момчета от съседното общежитие се смилиха над него. Вкараха го в своята спалня, стоплиха го, дадоха му дрехи и чай. Когато се посъвзе, спасителите му нахлуха в общежитието му, изкъртиха вратата и здравата натупаха виновниците. Това бе най-страховитата и въодушевяваща гледка, която Куинт бе виждал през всичките си единайсет години.

Този случай бе сложил началото на дружба, която продължаваше и сега.

Ник Сийтън, навремето пренебрегван втори син на херцог, и Саймън Барет, многоуважаваният бъдещ граф на Уинчестър, скоро научиха Куинт на всичко, дето не можеше да се научи от книгите. Как да забива кроше. Как да хитрува на карти. Как да се измъква тайно от пансиона, без да го хванат. Куинт, от своя страна, им помагаше в уроците. Тримата бяха неразделни и положението в

училище внезапно стана съвсем поносимо.

Съдбата бе ги събрала и Куинт беше благодарен до гроб и на двамата, задето неведнъж бяха го спасявали от беда. Сега обаче благодареше на providението, че двамата му верни приятели отсъстват и няма да станат свидетели на унижението му. Отново се чувстваше като единайсетгодишно хлапе, изоставено на свирепия студ, което така и не може да разбере защо е толкова различно от останалите, толкова „дефектно“. Предпочиташе никой да не вижда как се проваля в усилията си, как отчаяно се мъчи да запази здравия си разум.

С въздишка насочи вниманието си към настоящето. Край отсрещната стена стоеше висок стъклен шкаф, който винаги държеше заключен. Вътре Куинт съхраняваше сувенири и спомени от пътешествията си през годините. Нищо ценно, но неканеният гост явно не бе на това мнение, защото стъклото бе разбито. Значи това е бил звукът, който Куинт бе чул преди минути.

Захвана се да оглежда рафтовете за липсващи предмети и в този миг Софи изникна иззад гърба му.

– Изгубих го из уличките – изпъшка тя. – Проклетникът се оказа бърз. Зави по „Чарлс Стрийт“ и изчезна.

Куинт не искаше да я погледне. Нямаше да понесе въпросите и съжалението. Вместо това се вираше съсредоточено в малък рефракторен телескоп, донесен от Рим.

– Въпреки това ви благодаря за усилията. Джон ще ви изпрати до дома.

Настъпи мълчание и Куинт усети, че Софи чака. Какво, по дяволите, очаква да каже? Не можеше да ѝ даде обяснение, нямаше отговор. А и не желаше да започва разговор на тази тема. Нещо в него напираше да вие, да крещи в гняв и отчаяние, а мъката кипеше и се надигаше като прилив в гърдите му, та едва успяваше да я удържи.

И най-малката пукнатина в самообладанието му щеше да срути стената, с която бе се обградил... и тогава не се знаеше какво ще се случи.

– Пъдите ли ме?

Изненадата ѝ пропука хладнокръвието му, макар и за миг. Той изправи гръб и скръсти ръце.

– Трудно ви е да повярвате, че се осмелявам да държа такъв тон на съвършената дъщеря на маркиз, хукнала из улиците с мъжко облекло. Но ето че се осмелявам. Срещата ни приключи, Софи – тросна се той. – Урокът също. Съветите, тренировката, всичко... приключи. Вървете си и не се връщайте повече.

– Ах, вие, твърдоглавецо – възкликна тя и присви очи. – Опитвам се само да ви помогна. Защо не желаете да приемете помощта ми?

Обзе го ярост и смут и той стисна юмруци, за да не запокити нещо на пода.

– Не се нуждая от помощта ви. Не се нуждая от ничия помощ.

– Нима? Забравяте, че видях как ви подейства един нищо и никакъв изстрел. И как отказахте да подгоните...

– *Достатъчно!* – кресна Куинт, грабна първото, дето му попадна – кристалната мастилница от писалището, – и я запокити към стената. Разлетяха се тъмносини пръски – страховито свидетелство за животинска ярост, каквато никога не бе демонстрирал. Запъхтян, той стисна очи, за да не гледа пораженията. „Господи, какво животно съм!“ Захлупи лице с длани. Ето че състоянието му се влошаваше. Заради нея.

– Куинт – обади се тя тихо. – Позволете ми да ви помогна. Не знам какво ви мъчи, но всичко може да се оправи.

Куинт поклати глава. Вечната оптимистка, неговата

Софи. Глезена и обсипвана с грижи през целия ѝ живот, баща ѝ позволяваше да прави каквото си поиска без каквито и да било последствия. За Куинт обаче нямаше спасение. Как да я накара да разбере?

– Това... аз... не мога да бъда оправен. Колкото по-скоро ми повярвате, толкова по-скоро ще престанете да се месите в живота ми и ще ме оставите на мира.

– Това ли си мислите, че правя? Меся се в живота ви?

Заболя го, като видя как лицето ѝ стърчи от обида, как раменете ѝ увиснаха обезсърчено. Мразеше се, мразеше болестта, която разлагаше мозъка му. Налагаше се да я изгони, макар единственото, което искаше, бе да я притегли в обятията си и никога да не я пусне. Ала нямаше избор.

– Милорд – Тейлър почука на отворената врата и надникна в стаята. – Стори ми се, че чух трясък. Случило ли се е нещо?

Куинт преглътна и се опита да възвърне самообладанието си.

– Всичко е наред. Погрижете се лейди София да се прибере у дома, Тейлър. Аз си лягам. – И без да поглежда назад, той излезе с решителна крачка от кабинета и пое към стълбите. Едно нещо бе сигурно, тази нощ сънят трудно щеше да го споходи.

Някакви звуци теглеха Софи от дълбините на съня. Тя се противеше, опитваше се да се стуши по-дълбоко в завивките, но внезапно стаята бе залята от светлина.

– Махай се – изломоти тя и захлупи възглавницата върху главата си.

– Милейди – обади се Алис. – Негова светлост желае да отидете в кабинета му, след като се облечете.

Баща ѝ иска да я види – при това толкова рано? Софи

рязко се изправи.

– Колко е часът?

– Почти един.

Тя примигна.

– Така ли? Не мога да повярвам, че съм се успала толкова.

– Ами така е, когато човек обикаля улиците по цели нощи – измърмори Алис.

– Съвсем не съм обикаляла цяла нощ. Прибрах се в сравнително разумен час. – Само дето не бе успяла да заспи. Съзнанието ѝ не спираше да превърта събитията от вечерта и случилото се с Куинт.

Претърколи се и изстена. Болеше я цялото тяло. Даже пръстите на краката.

– Имам ли време да се изкъпя?

– Негова светлост е с управителя на имотите си. Предполагам, няма да забележи, ако се забавите още няколко минути.

Алис отиде до вратата и надникна в коридора.

Софи с мъка се надигна в леглото.

– Мислиш ли, че пак ще ми изнесе любимата си проповед? – София бе я чувала толкова пъти, та вече бе в състояние да я изрецитира. „Трябва ти съпруг, Софи. Няма да живея вечно, за да се грижа за теб. Очаквам тази година да си избереш съпруг.“ Но макар да обичаше искрено баща си, Софи нямаше никакво намерение да го послуша. Упорството ѝ щеше да го разочарова, за което ѝ беше мъчно, но нямаше друг избор. Бракът не съществуваше като вариант за нея.

Камериерката ѝ се приближи към гардероба.

– Май ѝ е дошло време.

Софи въздъхна тежко и праметна крака през ръба на леглото.